Any XI. — Núm. 573 **10 céntims** Barcelona, 3 de Març de 1920

PAPITU

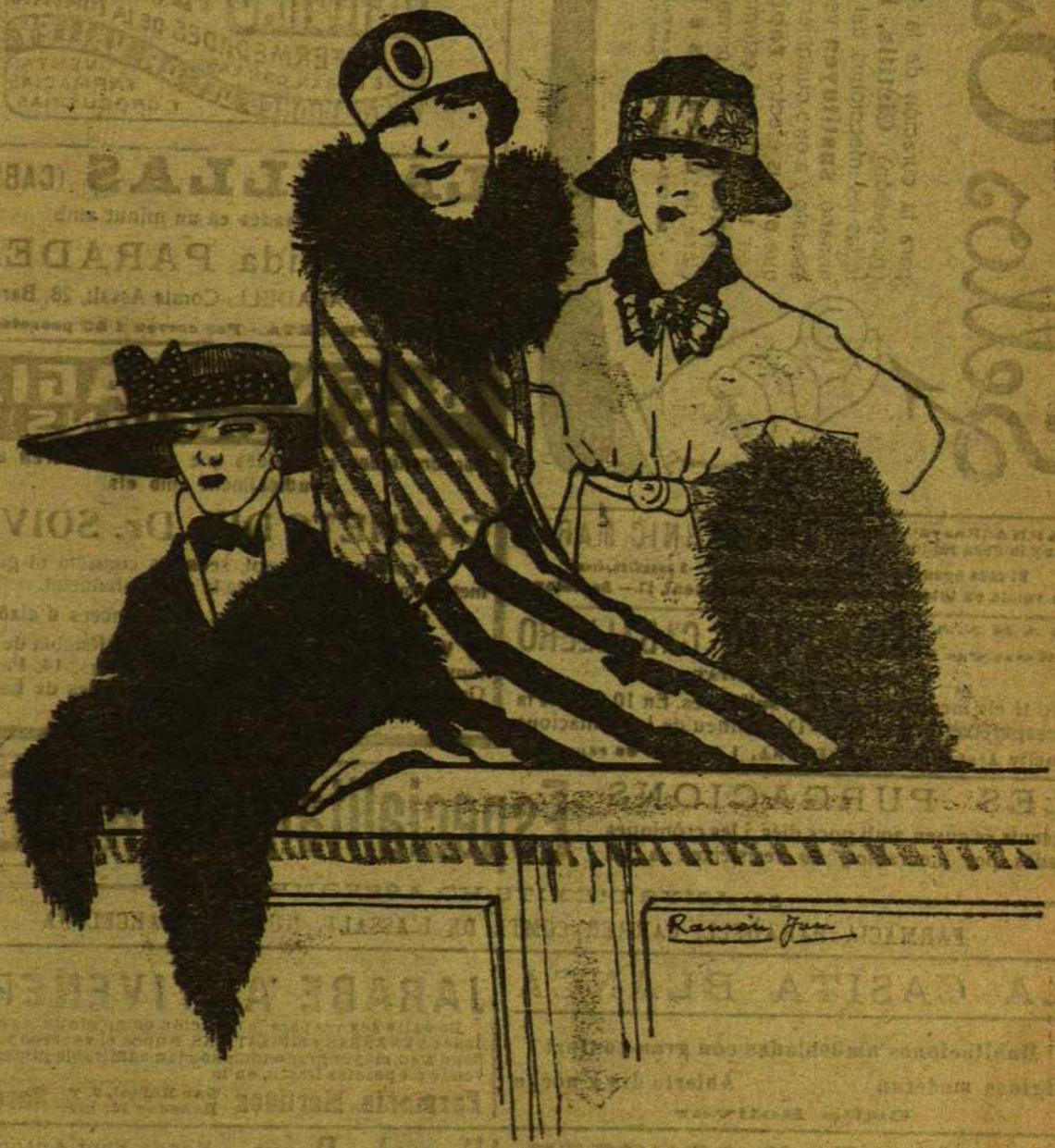

—Ara entra en Lluís amb una flor al trau... com sempre.
—Doncs quan vé a casa, així que entra se la treu.

Tisana Puig
Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito urinario. Caja dos pesetas con detalladas instrucciones. VENTA: Doctor Ferrer.-Sagalá.-Farmacia de la Cruz.-Salus.-Viuda de Alsina.—Francisco Puig, etc.—Barcelona

---

Sellos Ossam

para la curación de la **Blenorragia** (purgación), **Cistitis, Prostatitis** y todas las infecciones del aparato génito-urinario; **sustituyen** ventajosamente al sándalo y a otro cualquier preparado, porque en sus efectos **rápidos** no producen trastornos al estómago y al riñón, **calmando** a las primeras tomas toda clase de **dolencias e irritaciones.**

DE VENTA: J. Viladot, Rambla de Cataluña, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del Centro, 37

¡OJO VIVO! Los que seáis **ROTOS**, podréis ir más trempados que un ginjol, si dejáis de rincon los aparatos de figuiñogui y os ponéis el

Vendaje ELCA

Es poner aceite en una luz.

Calvet y Compañía — Jaime I, 14

SEÑORAS FLUJO BLANCO MATRIZ

Y ENFERMEDADES DE LA MATRIZ SE CURAN CON LAS IRRIGACIONES DEL Dr. VALLEY

VENTA: FARMACIAS Y DROGUERÍAS

LADILLAS (CABRES)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMACIA PARADELL.-Comte Assalt, 28, Barcelona

UNA PESSETA.—Per correu 1'50 pessetes

BLENORRAGIA (PURGACIONS)

Per cròniques i rebeldes que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL Dr. SOIVRÉ

Es curará per sí sol, sense la consulta ni guia del metge i ningú s'enterará de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convencers d'això

• **Venda a 4 pesetes caixa.**—J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; J. Segalá, Rambla de les Flors, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7 i principals farmacies de Espanya, Portugal i Amériques. •

SARNA (Ronya).—Sense bany la cura ràpidament l' **ANTISARNIC MARTI**

El més econòmic, segur i inofensiu.—3 pessetes, lloss

De venda en totes les farmacies i Parlament, 17.— Barcelona

SARNA (Ronya) **SULFURETO CABALLERO**

(PRODUCTE PATENTAT)

No té els inconvenients dels sulfuretes. En 10 minuts fa desaparèixer la SARNA. - Desconfieu de les imitacions

Comte Assalt, 88, BARCELONA, i Centres de especifics

LES PURGACIONS

recents es curen amb pocs dies, i les cròniques dades per incurables, no resisteixen a les

Especialitats PARADELL

30 ANYS D'EXITS HO ASSEGUREN

FARMACIA PARADELL. CARRER COMTE DE L'ASSALT, NÚM. 28. BARCELONA

LA CASITA BLANCA

Habitaciones amuebladas con gran confort

Higiene moderna — **Abierto día y noche**

Calle Bolivar

JARABE ANTIVENEREO

De éxito seguro para la curación completa de las enfermedades VENEREAS y SIFILITICAS. Nunca el vencéreo y la sífilis llega a su mayor grado tomando tan admirable jarabe, que se vende a 4 pesetas frasco, en la

Farmacia Martínez San Rafael, 2, y Robador 14, bis **Barcelona**

Temple del art i la bellesa **EDEN CONCERT**

Lloc de reunió de lo millor de cada casa.—Calefacció central garantida.—Riquesa, bon gust i bones formes.—Artistes de cartell, consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb orquesta de tziganes.

Posada Prim

Ronda Sant Antoni, 29

Magnífiques habitacions

Oberta tota la nit

Teléfono 1592 A

Redacció i administració: Barbará, 18: Llibreria
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre . . . . . Ptes. 2
Extranger, » . . . . . » 5
Pago anticipat
Els treballs publicats en son responsables
als seus autors.—No's retornen els originals

PAPITU

LA FILOSOFIA DELS EGIPCIS

No fa molts anys, va moure gran enrenou entre la societat barcelonina un deliciós *potin* quina autenticitat no s'atreví a negar l'interessat. Un marquès o un comte o un baró, que el títol no fa la cosa, pertenéixent al *linaje del estampado*, després d'haver disfrutat durant els seus primers cinquanta anys d'un estòmac a prova de banquet al «Mundial Palace», començà, súbitament, a queixar-se de males digestiòns. Va anar a consultar tots els especialistes, i començaren a entrar en dansa la pepsina, el carbó de Benlloch, la pancreatina, la nou de kola, el subnitrat de bismut, les dutxes, els banys de sol i els banys *d'asiento*. I el pobre pròcer de 1905, cada dia pitjor. Fins que consultà un metge alemany. El metge alemany el va interrogar, el va auscultar, li va palpar la panxa...

—Vostè ha canviat de règim de vida des de fa poc temps?

El malalt baixà els ulls, com si anés a fer una confessió delicada.

—Sí, doctor. Jo sóc fabricant, sap? Tres fàbriques a l'alta muntanya i dues a Sant Martí. Es clar, al despatx, una feinada... Jo, tota la vida havia estat habituat a lo mateix: llevar dematinet, esmorzar un plat de mongetes fregides, i, cap a la oficina! Però, senyor doctor! Des de que faig vida de ric, i em llevo tard, i em vénen a treure del llit els amics, i els periodistes, i les Comissions, i les Juntes de Dames, és clar! els tinc de rebre esmorzant, i vostè compendrà que jo no puc pas menjar mongetes davant d'aquesta gent... I prenc una tassa de *chuculate* amb pastes... i jo crec que és aquest canvi lo que m'ha fet malbé l'estòmac! Si pogués tornar-me a menjar tranquilament aquell plat de mongetes fregides, jo crec que tornaria a ésser lo que era!

I, des de llavors, el noble filador de cotons va haver de decidir tornar a les mongetes i deixar de rebre gent al matí, *por prescripción facultativa*.

Heu's aquí, doncs, que a dotze anys vista, s'ha repetit l'història. El senyor Retaulons s'havia pogut acostumar, i ja feia bon paper, a sopar al «Royal», a dur pessa llarga, a tenir intervius amb En *Boy*, a jugar a Caçadors. Però lo que ell no havia deixat amb la seva botiga del carrer de Canvis Vells, eren els caliquenyos. Oh! els caliquenyos! El senyor Retaulons no trobava res tan bo com el caliquenyo, triat cuidadosament a l'estanc conegut, amb una cura d'expert. Ni Múrias, ni Conchas, ni Bismarcks, valien per a ell lo que un caliquenyo que tirés bé! Quan, plaf! Ni amb recomanacions, ni amb amistats, ni amb propines hi havien caliquenyos, ni cigarrets de paper. I l'home no podia amb els puros. Va provar de trinxar-los i fer-se fer cigarrets, però, ca! Ell estava habituat a un altre tabac, i allò no feia per casa. Arribà un dia pitjor. Ni cigars habanos! L'home es tornava boig. La darrera tarda la passà, cercant per Sans, per la Bordeta, per Coll Blanc! Tot estava agotat!

I arribà a casa mort de cansanci i de desesper... A sobre de la taula hi havia un paquetet molt ben lligat, amb un cordillet de seda i un rètol escrit en violeta per una mà femenina.

«Estimat Modest—deia una missiva en paper blavós:—He sapigut que estàs sens tabac i, encara que això em representa un gros sacrifici, t'envio una capseta d'egipcis que m'ha proporcionat una amiga que té un amic marino. T'estima...» i firmava la querida oficial del senyor Retaulons. Don Modest va agafar aquella capsa de llauna, tregué un *pitillo*, se'l contemplà abans de fumar-lo, com una sagrada relíquia, l'encengué i, horror! Allò no era tabac! Allò era una barreja on podia haver-hi de tot: herbes seques, pebre, paper d'arménia! I, des de llavors, sent el senyor Retaulons la filosofia dels egipcis, encara que no sàpiga qui era En Ramsés II ni a quin segle pertany la XXII dinastia. Pensa en la tragèdia de les cortisanes que no poden fumar altre tabac, i, sobretot, s'explica que les dones que fumen aital endimoniada mixtura, facin aquelles porqueries...

PENSAMENTS

—L'amor dels vells és com el reuma: dolorós e incurable.—COLLASO.

—El matrimoni, passada la lluna de mel, és com una coca ensucrada a la que li falti el tros de dalt.—UN CASAT QUALSEVOL.

—L'anell de matrimoni és un cercle... viciós.—VIDAL Y PEÑA.

—La camisa de la dona representa el fi de les hostilitats.—MORAGAS.

—Les dones s'entreguen a Déu quan ja no les vol el dimoni.—SANT HILAIRE.

—Ma catalanitat és abstracta, epicúrea i antidogmatitzant, amb oposició morfológica a tot dogmatisme retrodidàctic.—XENIUS.

—Reira de bet, quin xarraseo m'en habillen els gurès.—VALLMITJANA.

UN CAS CLINIC

(*Monòleg patològic*)

(*Cel·la d'un boig. Un home escabellat, desorbitat, un home que no hi toca, es passeja d'un cantó a l'altre de la cel·la. De sobte, s'atura davant del públic, riu una mica i diu*:)

Ji, ji, ji! Vostès creuen que sóc boig, veritat? doncs, no en sóc. Ji, ji, ji! (*Torna a riure i camina quatre passes.*) Es a dir, una mica boig, sí que en sóc, però no sóc un boig total, un boig de tota la persona. La meva *locura* no és més que parcial. Un servidor de vostès, pateix d'una demència... dels ronyons, ni més ni menys... Ji, ji, ji!... Tots vostès n'hauran sentit a parlar d'això de la demència dels... ronyons, veritat? i fins potser alguns l'hauran sofert i s'estranyaran de què per una cosa tan... venérea m'hagin engabiat a un manicomi; però és que han de sapiguer que la meva demència no ha sigut com la de vostès. Vostès, tot lo més, han tingut uns moments de deliri, durant els quals els pacients han augmentat de volum, fins arribar a les dimensions de coco americà. Però aquest engrossiment ha sigut transitori, el deliri ha desaparegut amb unes quantes untures, i com a record no els hi ha quedat més que una infeconditat molt còmoda. Ji, ji, ji! El meu cas és diferent. Jo també he començat pel deliri, he passat pel coco i he arribat a la infeconditat, però demés de tot això, m'ha quedat, lo que a vostès no els ha quedat, la *locura* crònica, la demència... ronyonal en forma de xiulet. Tot el mal em ve d'un esbufec d'una mala dona, que solia fer el que no sabia. M'hi va entrar vent, i ara, en mig de la *locura*, els... ronyons em xiulen. Semblen dos merlots... Que no s'ho volen creure?... Escoltin i se'n convenceran. (*S'atura al mig de l'escenari i es doblega cap endavant com si enraonés amb el baix ventre.*) Ferran! Ferranet! Xiula, que els senyors volen sentir-te! (*Se sent molt profondament un xiulet que entona la* Marxa Reial.) Senten?... La *Marxa Reial*. Aquest és el de la dreta. (*S'ho escolta una estona.*) *Bueno*, prou, Ferranet! (*El xiulet calla.*) Ara sentiran l'altre. Com que és de l'esquerra, refila *La Marsellesa*. Fructidor, xiula! (*Silenci.*) Aquest és del morro fort i se li ha de parlar de certa manera... Fructidor! me càsom beu! xiula, que aquests companys volen sentir-te! (*Se sent refilar al lluny* La Marsellesa. *Al cap d'una estona*:) Prou, Fructidor! (*El xiulet segueix.*) Calla, redéu! (*El xiulet calla.*) Suposo, que havent sentit lo que han sentit, hauran quedat convençuts! Ji, ji, ji! «Però—diran vostès,—com és que per una bogeria d'aquesta mena, et tinguin reclòs en un manicomi?» Tot té la seva explicació en aquest món. Com que els temps són difícils i les mongetes passen altes, vaig volguer aprofitar-me d'aquesta ocarina natural que m'havia sortit i vàreig debutar al «Circo Ecuestre».» Fets els cants de la dreta i de l'esquerra, l'èxit fou colossal, però a un miloca del galliner li vingué l'acudit d'abroncar-me dient que allí hi havia trampa. Per a demostrar-li que lo que no hi havia era cap xiulet amagat, vàreig llençar a l'exterior la bogeria doble! Però, fillets! Dos de la poli varen amarrar-me. Em processaren, i al lletrat que em defensava no se li acudí altra mitjà, per a lliurar-me de la cangrí, que dir que la meva bogeria era total... I per aquesta raó em tenen aquí dintre tocant-me la «Marxa Reial» i la «Marsellesa» des de fa tres mesos. (*Se sent un xiulet llarg.*) Perdonin-me, senyors, però els deixo: el de la dreta m'avisa que haig de canviar l'aigua de les olives. Apa, *buenas*! (*Se'n va per allí on vulgui.*)

TELÓ

❦❦❦

MONOLEGS RAPIDS

LA RASPA MODERNA

S'assegura que les raspes
hem d'entrâ al *Sinditicat*
i la que no vulgui entrar-hi
se l'haurà ben carregat.
M'ho va vendre així el meu *novio*
i el diumenge em va dí al ball
que del ram de les criades
se'n dirà el ram del fregall.
Guanyarem al mes vint duros,
i també em va dí en Pasqual
que obtindriem les vuit hores
i el descans dominical.
Si el burgès no està conforme
amb tot lo que el gremi vol,
ens declararem en vaga
i ja s'ho farà tot sol.
Al terrible *sabotaja*
no ens faràn nâ els delegats,
doncs ja el fem de mica en mica
boi assassinant els plats.
Si l'*oucuit* volen fê els amos
els hem de deixar com nous,
i ja poden despedir-se
de les altres menes d'ous.
Ja que ens hem, les menegildes,
de *sinditicalitzar*,
a les que *esquiroles* siguin
se les ha d'estomacar.
Hem d'unî'ms, i perquè sigui
forta i gran la nostra unió,
que amb el *novio* ens juntem totes
a mi em sembla lo millô.
I perquè eixa unió molt duri,
lo que va més bé del món
no és el *Sinditicat* únic,
doncs és el *sindetikón*.

❦❦❦

EN BON A BILBAO

En Bon, el nostre antic ninotaire, a Bilbao fa forrolla de valent. Ara ha organitzat una exposició que li valdrà la primera pela, com si ho vegéssim.

En el programa de dita Exposició En Ribera conta unes quantes anècdotes d'En Bon, i d'aquestes nosaltres n'afanem un parell, segurs de què els nostres llegidors ens perdonaran la malifeta.

Diuen així, tal com soden :

«**El Catalá**.—En un cafetí amb una atmòsfera espessa que es mastega, sota una llum somorta, una figura de dona esmirriada fa damunt d'un *tablado* contorsions que volen ser alegres. S'ou vagament un piano entre els crits i rialles dels parroquians. Els cambrers serveixen beguda als grups arrimats. S'aplaudeix, es *jalea* i es trenca *vajilla*.

En Bon, amb uns amics, beu i dibuixa. S'ha *ficat* amb un francès roig, gros i retador, amparant-se darrera d'un parroquià per a fer el seu retrat sens ésser vist, però el francès és molt viu i l'ha filat. L'increpa, l'amenaça. En Bon, dóna ses explicacions : ell i els seus amics són grecs de la tripulació de l'«Apolus», que està reparant en Axpe ; vénen d'una llarga travessia i tenen mil doscents florins per a gastar-los alegrement. El grup de bebedors augmenta al punt. En Bon els conta aventures fantàstiques de sos viatges a Bagdad i Trípoli, passant per Madagascar i Sant Feliu de Guixols, mentre ràpidament amb son llàpiç va anotant faccions i rasgos d'altres subjectes.

—Sóc amic—diu—de l'inventor del tren marí que fa la travessia del Mar Negre i he viatjat en aquest notable tren.

—*Y, ¿cómo se aguanta este tren en el agua?*

—*Con corchos y calabazas.*

Un formidable cop de puny del francès tomba la taula.

—*Este no es ni griego ni marino... Nom de Dieu !... Es un señorito o señorita que viene a chunguearse, y de mí no te ries tú ni tu madre* ! !

Un aire de bronca commou el cafetí. S'ha format un *corro*. En el centre el francès, al roig viu per la cervesa i la ira, i En Bon, al blanc plata, es desafien amb la mirada.

Volen flestomies i amenaces : *Hala* ! *Duro* !

En Bon adopta una actitud felina, arruga el front, arqueja les espatlles i avença cap el francès fins a fregar els seus nassos. El mira fixament i li diu amb to imperatiu :

—Setze jutges mengen fetge d'un penjat. Agarri'm i rasqui'm, pastanaga ! !

El francès deposa sa actitud i el *corro* es disol decepcionat.

—*Son griegos*—diuen...»

«**Nocturn**.—La lluna en lo alt feia ganyotes coquetejant amb uns núvols tènues que li acariciaven els nassos i enllumenava a estones un carrer solitari entre empalisades, *tejavanas* i casas altas i estretes como xemeneies. Bon assumpte per a una nota, però el millor punt de vista seria des del balcó d'una casa que fa cantonada. Una llum brilla darrera dels vidres del primer pis. En Bon puja i truca.

Obre una vella Urganda.

—*Buenas noches. Yo soy pintor y quisiera hacer un dibujo desde el balcón. ¿Me da usted permiso?*

La vella no ho entén, però el mira maliciosament i diu, tancant la porta :

—*Es más arriba.*

En Bon torna a trucar. Obre el marit, un vell atrocinat.

—*Qué pasa?*

—*Quisiera que me dejaran entrar para pintar...*

—*Está todo el piso blanqueado desde hace ocho días.*

Un cop de porta definitiu com un calderó, posa fi al nocturn.»

♠♠♠

VIST I CONSIDERAT...

(D'en Guy de Maupassant.)

A la taverna:

—Company Jules—deia el ferrer del poble de M... al seu amic el fuster,—ja sabeu que el senyor Rector vol encomanar les obres de l'església al fuster del poble veí?

—Redimoni ! Què dieu? Segurament estareu equivocat.

—Encara que jo sigui molt romàntic, em permetrà que gasti el permenganat.

—Desgraciadament em veig precisat a contestar-vos que no n'estic gens. Diuen que la causa d'això és que no vol tractes amb gent com vos i nosaltres.

—Cuerno! Això si que no ho puc tolerar...

—Però en canvi, mal company, toleraries deixar el partit per a guanyar quatre quartos a costes del que fins ara has considerat com el teu enemic?

—Tens raó, noi, t'asseguro que no cauré en la temptació, i ara, per a solemnisar la meva resolució, us pago una copa. Acceptat?

—Acceptat. Decididament ets un gran company.

A casa:

—Noi, escolta. Ja sabs que el senyor Rector encomana les obres de l'església al nostra vei?

—Veste'n al botavant, rediable! Si, ja ho sé, ja. Què vols fer-hi?

—Sempre t'ho deia jo. T'en recordes? Tu vols entrar en aquest maleït partit que té pertorbat a tot el poble i hi perdràs quartos. Ja veus que no m'he errat.

—Si, ja me'n recordo, ja; però... pero vaja, al fi i al cap res hi he perdut; massa que sabem com paguen els capellans. I les obres? psx! No valdran la pena de que un home hi treballi.

—Infeliç! Qui t'ha enterat d'aquesta manera? Que no sabs que té l'intenció de fer la trona nova?

—Ai, no...

—I el chor completament canviat?

—No...

—I les arcades de la sacristia treure-les per posar-n'hi altres de més bones?

—Déu meu!...

—Calla, ateu, calla! No diràs que sigui culpa meva, que prou et vaig sermonejar. Has de sapiguer que el que faci això no caldrà que s'amohini per no passar un mal hivern. Quins homes!...

A la rectoria:

—El senyor Rector?—pregunta l'ateu, posant tímidament un peu a l'entrada de la rectoria.

—Qui el demana i què li volia?—pregunta la majordona, malcarada.

—Veure'l per...

—A vostè no el rebrà; el coneix massa per suposar...

—Li suplico...

—En fi, ho provaré. Esperi's un minut que aniré a avisar-lo.

* * *

—Vostè dirà què se li ofereix—pregunta el senyor Rector a l'estorat visitant.

—Servidor—respon el fuster torbat—soc el fuster del poble, i...

—Ah! Vostè és el fuster del poble? Tant gust de conèixe'l... mes, sento moltíssim dir-li que si vé per *allò*, no puc complaure'l; tinc contractat al seu company de F... De manera que ja no hi ha cas.

—I jo... i jo puc tolerar aquesta injustícia, i...

—No s'escusi—replicà interrompent, indignat, el Rector.—Vostè en té la culpa.

—Mes...

—No posi objeccions. Si vostè hagués sigut un home com cal, a qui volia que les encarregués les obres? No comprèn que hasta és violent per mi tenir que fiar-me d'un altre a qui no conec tan sols?

—I si jo...—mormolà completament trastocat l'infeliç—em canviés a mi mateix?

—Oh! llavors seria una cosa molt distinta, i és fàcil que si vostè creu que la seva ànima pecadora està disposada a redimir-se, potser encara hi seriem a temps...

—Senyor Rector, senyor Rector! — exclamà, ja vensut, aquell tremendo republicà.—El meu amor propi no em permet que un foraster faci lo que un del poble pot fer. Demà, a les sis del matí, estaré a l'església, em penediré, em confessaré, m'absoldrà i... les obres no les farà ningú sinó jo. Li sembla?

—No em va pas gens malament. Fins demà, doncs, però si no vehiu...

—No passi pas angúnia, pare meu, que altre que jo no tocarà pas res de l'església.

A l'església:

—La teva ànima pecadora està ben resolta a convertir-se?—preguntà una veu des del fons d'un confessonari a un home que semblava guaitar a tots els indrets menys allí on el preguntaven.

—Si, pare meu—contestà la veu d'En Jules.

—Doncs així comencem la confessió i demana amb el cor que Ell t'inspiri perqué no et quedi res amagat.

—Així ho faré; mes voldria, pare meu, que em confesséssiu amb els Manaments de la Llei de Déu: serà més còmodo per mi i anirem més de pressa.

—Perfectament; a veure, primer manament: «No tindràs altre Déu que a mi»; haveu mancat en aquest algun cop?

—Oh, no, senyor; jo sempre he cregut amb Ell, i si alguna vegada m'ha encegat el diner, en canvi, després... bé, vaja: que no he pecat.

—*Bueno*, anem pel segon: «No pendràs mai el nom de Déu en va»; què em dieu?

—Doncs lo de l'altre; no l'he pres mai amb a ni amb b; potser, no ho asseguro, alguna volta a la taverna; voleu creure que no me'n recordo prou bé?

—Tercer: «Recorda't de santificar les festes.»

—Aquest sí que l'he complert; no treballo mai els diumenges; i, precisament, un dia que el ferrer volia posar una ferradura, li vaig donar quatre bofetades perquè no volia que pequés, ja veieu!

—Quart manament—continuà el confessor, després de mirar-se a aquell penitent:—«Honra al pare i a la mare»; suposo que no haureu faltat mai el respecte als vostres pares; si no és així, no sé si podré absoldre-us.

—Ai, reverend; sóc orfe des de l'edat de 5 anys!

—*Bueno*, anem pel quint, que diu «No matar».

—No he matat mai a ningú.

—Molt bé...

—Com no sigui algun colomí, gallina o pollastre...

—Això és vianda del temps. Sisé: «No fornicar.»

—Què vol dir això?

—Vol dir si haveu faltat algun cop a la vostra muller, d'obra o de pensament.

—Mai, Pare, mai; solament que algun dia, anant a ciutat amb els companys... què hauria fet vostè per no fer un paper ridícul?... Sigui'm franc, senyor Rector...

El confessor ja no sap què dir ni com arreglar-s'ho; no se li havia presentat mai un penitent tan reconsagrat, i, veient que l'altre estava calculant la fusta que entraria en la trona, no volgué saber res més; de manera que l'endemà conmençava les obres amb aquell *garbo* i amb una rabieta dels seus companys, que no el van creure quan els hi digué que el Rector l'havia absolt al tercer manament...

LA TERAPEUTICA MUSICAL

—No hi havia remei—havien dit les principals eminències mèdiques de Londres.—Aquesta sordera no té remei!

Quan el pacient se n'enterà, li entrà un profund estat de melancolia. Pensin! Es tractava res menys que del famós Rei de la Llauna, de Kamelus-City (Estats Units). Un home que comptava els milions con nosaltres les dents, i no trobar remei! A Amèrica ja l'havien deshauciat. Desesperat de no tenir cura, havia volgut tentar la terapèutica europea, i veu's aquí que els millors especialistes de Londres també es declaraven impotents!

Estava ja decidit a tornar a agafar el primer vapor i entornar-se'n cap a distreure's amb la contemplació de les seves fàbriques ianquis, quan un matí, tot esperant l'esmorzar, trobà, casualment, aquest anunci al *Times*:

—«Malalts a qui la Ciència no ha pogut fer recuperar la salut! Acudiu a mi!» Fulano de Tal, carrer, etc.

Podeu comptar si el milionari va córrer! Un senyor de mitja edat, molt respectable, el rebé. S'entengueren per signes.

—El meu remei és un remei diví! Es la música, la música wagneriana que portarà el benestar al seu cos com un misteriós efluvi curatiu. Aquesta nit, a l'«Hippodrome», començarem el tractament!

A les deu, el doctor conduí al pacient al teatre, on anaven a representar *La Walkyria*, i l'instalà entre bastidors, assentat en un còmodo silló. Ell s'assentà davant de son client, per a seguir amb la vista els efectes del seu mètode curatiu...

Començà el primer acte... El metge, ansiós, espiava en la cara del pacient els seus gestes. Durant el primer quart d'hora, la seva faç restà immòbil. Mes, al cap d'un rato, els seus ulls s'animaren, un somriure d'alegria l'inondà el semblant... Es va abraçar amb el doctor...

—Gràcies, doctor! Vostè és un talent! Vostè m'ha curat! Ja sento! La meva fortuna, tota la meva llauna és seva!...

El metge se'l quedà mirant amb uns ulls estúpids. El pobre *galeno*, víctima de la ciència, s'havia tornat sord!

LA CUINERA IMPROVITZADA

—Necessito una cuinera i una querida—em va dir una nit En Ramón a l'«Excelsior».—Me'n saps cap?

—Com dimonis has pres la determinació de canviar d'una i altra?

—Es tota una història.

—Conta-me-la, que augmentarà la col·lecció.

En Ramón va demanar el *cok-tail* número catorze de la nit i començà:

—Figura't que dilluns passat em compareix la raspa i em dóna el *despido*, que estava molt contenta de mi, però que se n'anava a ser amb uns senyors de Sant Gervasi que no retiraven tard com jo i que no la farien dur recados a l'«Edèn». *Bueno*, bon vent i barca nova, vaig dir jo. Però, vet aquí que al migdia rebo un volantet d'En Miró, que arribava de Madrid i que vindria a dinar. Qui li diu que estic sens minyona? Era capaç de pensar-se que era una excusa meva per a dinar plegats. Jo que me'n vaig a cà la Leocàdia.

—Leocàdia meva—li dic.—M'hauries de fer un favor. Una petita comèdia...

I li explico lo d'En Miró, pregant-li que vingués a fer-me de minyona unes hores.

Em diu que sí, arriba a casa, es posa un devantalet—renoi, i que estava caia, de raspa!—i comença el dinar.

Arriba En Miró.—Hola, noi! Què tal, com estàs—i cap a taula falta gent. Mengem els macarrons—eren un xic salats, però podien anar—i quedo esperant el segon plat. Eren uns arengs en salsa.

Passen uns minuts i la Leocàdia no venia.

Jo que pico de mans, i la noia em compareix amb el cap baix.

—Ai, senyoret!—em diu fent el paper.—Em sembla que els arengs no estan a punt... Fa dues hores que els he posat en remull i encara no es belluguen!

Vaig treure *incontinenti* la meva raspa-querida. I ara no tinc ni una ni altra. Si me'n saps que no siguin tan burres, me les pots enviar...

—Es molt fals en Peret.

—Molt. Cara a cara és incapaç de fer rés, però pel darrera, tot.

Noticias de fresco acabadas de recibir de nuestro ebúrneo e irresistible corresponsal bélico, el más pieza de los corresponsales, señor Buendía y Gassol, admirador de don Arcadio.

Nota: *Desconfiad de las imitaciones. Se garantizan las noticias a pesar de la suspensión de garantías. La que sale fula se cambia.*

Día 26.—Ahora sí que voy a sentar la cabeza. Esta bandarrica vida ya me hace de pequeños. Esto de estar solo como un mochuelo, con cuatro loros para hacer grimegia, es una cosa tan sudada que he tomado el determinio de casarme. Hacedme, pues, el repuñalero favor de ponerme en el *Brusi* un anuncio acomodo, que si hace o no hace diga así:

«Ex joven, guapote y de buen peine casaría como Dios manda con todos los ets y uts con jamona no deteriorada que la habille de pañas. Si conoce el francés, mejor. Indispensable que no sea floja de muelles, y que sepa lavar la ropa y la cosa. Razón: en casa la Mallorquina, etc., etc.»

Si ahora no hago forrolla, ni nunca. Un hojalatero, ¿por qué cuando entra a la quinta se pule los capotes? Porque está acostumbrado a que *ca...pot* que vende le dan seis reales. Una encajada con Sasonne, aunque me parece que está más en *sasonne* la Palou.

Día 27.—El corazón me hace patrip patrap. Estoy emulsionado de valiente. No me he herido, de la sorpresa, para no hacerles la de aquello, pero la impresión ha sido de testículo de mono. He recibido carta de Nandu, de aquel cabo-cigraño, de aquel tótil que un día hizo la del murrio guillando con una negra de aquellas de un negro que no deja. El pobre se ve que ha pasado de verdes y de maduras. (Un chiste antes que se me esfumine del magín: ¿Un valiente en qué se parece a un soldado malo? En que tiene muchos arrestos.) Ahora, como el hijo prodigio, vuelve a mis lares (eh, qué fino?) y dice que hará bondad. ¿Qué hace el que se casa con una que ha sido viuda cuatro veces? Pues hace... el quinto. Recuerdos a don Alfonso Sala, el Cicerón de Sabadell, y a Carrasquito, el estudiante aprovechado.

Día 28.—Pues sí: Nandu, un golpe casado, todo lo vió muy negro. Tuvo un negrito (ella, eh?) y muy parecido a Junoy y, claro, él se repensó y tocó pirandón, haciendo antes blanco en un negro que verde de indignación y rojo de ira le llamó lila; le hizo un azul que lo dejó amarillo como la cera. (Esto de amarillo *como l'acera* se presta a un chiste. Se lo cedo a Félix Garzo.) Entonces se hizo soldado paraguayo y lo echaron porque tocaba a Diana, la legítima del coronel. Fué de ruedas a pilatos y ahora está en Cinta (Portugal) a punto de darme tabarra. Hoy lo recomendaré a Miracle, que es amigo de la gente de upa. ¿Por qué les dan un lápiz a los artilleros? Para que apunten. ¿Aún es tan simpática la Isaura? Su papá es lo único que me sobra.

Día 29.—Hoy, si el tiempo lo permite, la diña el mes. Yo, la buena verdad, es un mes que me cabrea, pues siempre me ha traído de aquello más mala estrugancia. En Febrero me salió una muela que me hizo ver la madrina; cogí el catarro y gaste *ca tarro*! de medicina; me dió calabaza un catedrático que me tenía de cabeza de esquila; cogí unas purgaciones de casa el Ancho; me guilló mi flavia, una tal Vela, con un cabo, y el cabo de Vela me hizo ver claro que hacía el mec; en fin, un desficio de mandanga. Por esto, ahora que se va a casa tapones, respiro como Romanones cuando no ve a Alba. El colmo de la poca suelta: llamarle *ros* al sombrero de los soldados, que es *negro*.

Día 30.—Hoy le he puesto a Nandu un telegrama deshilado que dice: «Retorna raudo a patronímico lar.» En cuanto venga le abriré los brazos, le abriré las puertas y le cerraré el reboste. Yo no bado, pues aún me enrecuerdo que era un harto y que en la olla necesitaba tres pelotas. Yo, con dos paso. ¿En qué se parece la boca de un cañón a un buen puro? En que *es-triat*! Ahora que hablamos tabaquerialmente: ayer me pegué a la cola, cosa muy natural, para hacerme con una pacatilla, y cuando me tocó acaban de dar las últimas. Es estar de pez! Es como aquel que seguía a una creyendo que se decía Paca Tilla y resultó llamarse Cinta Baco. Expresiones a Pepe Chil, el anímico guimeriano.

Día 2.—Disimulen que ayer badé alargando el febrero. Una badada la tiene cualquiera, hasta Cierva. Estoy enfutismado con Nandu que no entiende mi mena de manera de garlar. Acaba de venir un parte de su parte que me parte y me llena las partes. Dice así: «No sé pas de què va. No he entendido una papa.» Que de qué que le envío cuatro de frescas, vatúa nada mundo. ¿No encuentran raro que las cédulas las recauden *per sones?* (Esto es un chiste: hay que barrinarlo un chico.) ¿Aún no acaba la Reforma? Yo creo que hasta que suba Melquiades os haréis repicar, porque para la Reforma, los reformistas han de ser la nata. Ah! Enviad pañas, no seáis agarrados...

Día 3.—¿Que por qué no hablo de política? Porque no me sale de los bolsillos... De Maura no espero nada, porque hace discursos y me quedo a las cajas. De Romanones menos, pues para hablar con él se necesita bufanda y la mía está empeñada. De Alba... ni así, pues Vinardell lo acapara. De Dato ni los miles, pues me tiene tirria desde que dije que parecía la Cleo. Sala, dice que no me protegerá si no digo mal de Cambó, y éste tampoco si no retazo a Puig y Cadafalch. En fin: un hervido. Ya tienen orden de ir a tomar viento. El día que me pase por la gorra fundo un partido. Lo rumiaré.

* * *

Antítesis filosòfiques

FRET

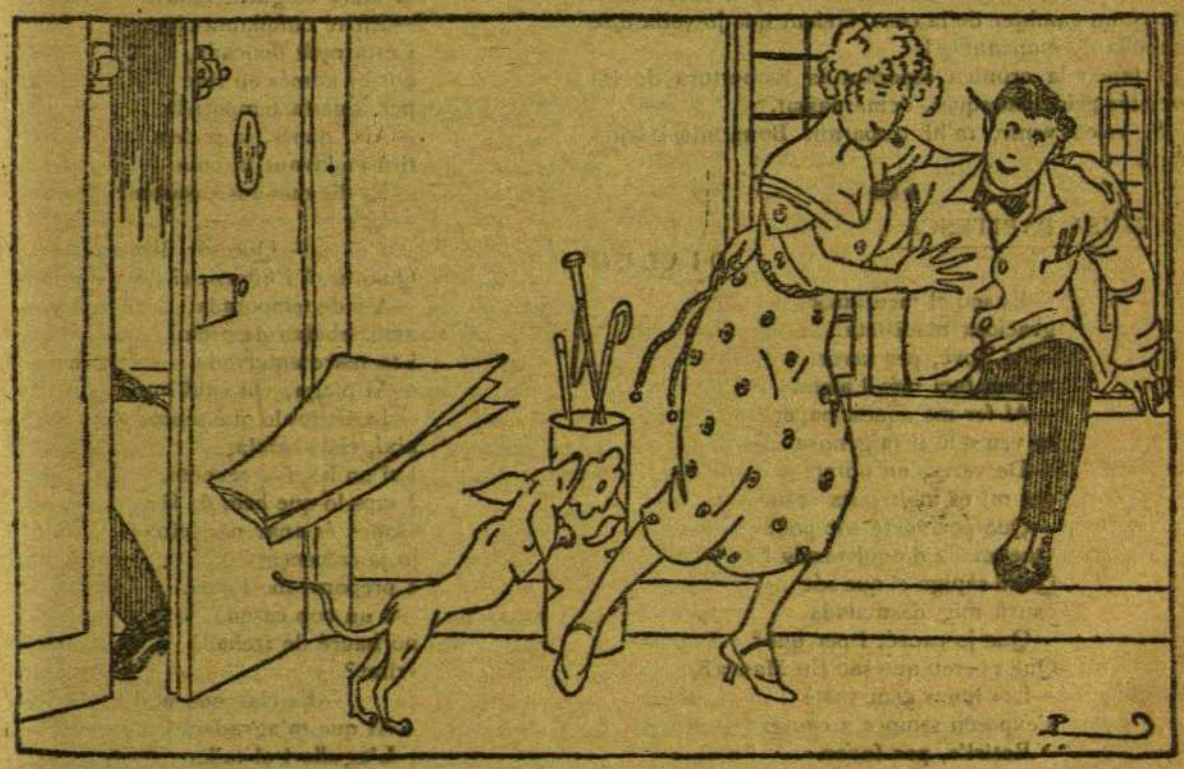

¡ CALOR

O LA LLEI DE LES COMPENSACIONS

LA VIDA AUSTERA

A l«'Alcàzar» continua l'èxit de la Tresita Pons, que amb don Alfons Sala formen les dues glòries terrassenques. També hi ha la Marietina, la Sibalú, guapassa com ella sola, la simpàtica Balbina Valverde, a qui ja coneixíem del «Folies Bergère», la Charito Díaz i la Flor del Túria. Programa complert, vaja.

A l'«Edèn» hi han els Fran-Valty, que van més a l'hora que el rellotge de sobre el Poliorama, l'Olímpia d'Avigny, que val una fortuna, i aquell triumvirat mimat del foier: Dora l'aragonesita, la Malaguefiita, Maria Olímpia, que tantes mirades atreuen a l'escenari de sota cà l'Angeleta.

Tenen, al «Folies Bergère», un programa de primera: la *troupe* Cronay's Company—això no és el nom d'una fàbrica americana de neumàtics, sinó uns malabaristes que treballen més fi que En Romanones, —després l'atracció japonesa Nanakusa i Kinsan, que fan exercicis molt arriscats. Però lo que més ens agrada, perquè nosaltres estem per cupletistes i no per atraccions, és una monada de criatura que es diu Conxita Garzón i que porta el nom de guerra de La Granadina. Canta amb molta justesa i emoció, i rendeix tribut al cuplet català, cantant, entre altres, «Nit de Pasqua», que el públic choreja amb aquella alegria. Per cert que jo voldria que la Conxita no gastés altres noms que el de pila o el de guerra, perquè la nomenes per l'apellido i el servei s'equivoca. L'altra nit jo era a una llotja, la vaig veure passar pel foier i la vaig cridar: *Garzón*! I al cap d'un moment em ve un cambrer de la casa, creient que jo volia una ampolla de *manzanilla*!

I tanco la crònica esperant la reobertura de les varietés principalesques, demà passat.

Si volen venir, m'hi trobaran. Bona nit i bona hora.

♠♠♠

LA MUSA PAPITESCA

DIALEG

—Es seu el meu amor,
graciosa modisteta.
—Ai, jove, per favor,
no em faci més l'aleta.
—Al fer-me aquest paper
es veu que li faig nosa.
—De veres, un obrer
per mi és molt poca cosa.
—Que per vostè sóc poc?
Que en va d'equivocada!
Quan sàpiga el que sóc
caurà mig desmaiada.
—Que jo cauré, i per què?
Que es creu que sóc En Maura?
—Les noies com vostè
s'exposen sempre a caure.
—Retiri's, per favor.
—No ho lograrà, videta,
perquè pel seu amor
jo perdo la xaveta.
—Amb un vestit així
al meu costat fa pega.
—Ja me'n veurà llui
un de color mantega.
I fins em posaré
rellotge de *pulsera*;
veiam si li aniré
a l'hora, sandunguera.
—Per anar més disfressat
posi's un nas, tanoca!—
—No en tinc necessitat;
si semblo En Sànchez Toca!
—I quin ofici té
que no ho ha dit encara?
—Doncs miri, sóc botê.
—Ja és bon ofici ara!
—I es guanyen eixes mans
sis duros cada dia.
—Per què no ho deia abans
i ja el meu cor tindria?
Caram, quin bon partit!
—Començo a fer-li pessa.
—Casem-nos tot seguit.
—Renoi, que va de pressa!
—La mare hi vindrà bé.
—Té mare? Vaja un vici!
Així no farem rê.
—Que la vol de l'Hospici?
—Si açàs l'hem de matar.
—Què diu ara, trapella?
—Bé, vaja, parlem clar:
sa mare és gaire vella?
—En té cinquanta-cinc
i està molt delicada,
potser només en tinc
per 'questa temporada.
—Així doncs, ja podem
tirâ endavant la cosa.
—Es dir que ens casarem?
—*Uvo*!
—Que sóc ditxosa!
Quan serà l'*himeneu*?
—A fi de temporada,
amb rebaixa de preu
i ta mare enterrada.
—Ai plaga, vol callâ?
—Jo dic tot lo que sento,
així, clâ i català,
i si no ho dic, revento.
I saps lo que hem de fê?
Doncs és anar per feina;
jo ja començaré
a preparar-me l'eina.
—I un cop casada, jo
no hauré de treballâ
vrîtat?
—Es clar que no!
—Ai que m'agradarà!
—L'agulla i el taller
per sempre deixaràs,
i el fil és lo primer
que tu abandonaràs.

—Quina bona vida és la mala vida!

EL DIGNE ANTEPASSAT

—I de què vius, tu?—vaig preguntar una tarda, tot xerrant, a En Carlitus.

—Oh!—féu ell.—Visc de renda!

—De renda? Pensava que la teva família era de condició humil.

—En efecte, el meu avi era conductor de tren. Però, la seva fidelitat inquebrantable, fou causa de què li vingués la fortuna. Ja t'ho contaré.

El meu avi feia el servei Barcelona-Madrid. Una nit, el tren estava a punt de marxa, quan un individu vestit molt elegantment pujà a la máquina en el moment en què el fogoner havia baixat a cercar una eina que mancava.

—Perdoni—digué dirigint-se al meu avi.—Es vostè el conductor d'aquest tren?

—Sí, senyor. En què puc servir-lo?

—Home, en molt. Figuri's vostè que en aquest tren marxa a Madrid el Duc de Castelldesuro. Jo sóc el seu fill únic. I, mai dirà vostè què va a fer allí el grandíssim cotxino del meu pare?

—Home, qualsevol ho sap!

—Doncs, bé! Va a casar-se. Va a casar-se per segona vegada amb una parenta llunyana, orfa i sens un ral. Només ha heredat un títol arruinat. I, com que la noia és jove i el meu pare és un vell que treu la llengua per les dones, m'estic tement que faci donació de la fortuna a la seva dona. I si a mi, demà que el meu pare és mort, no em toca més que la llegítima, que ja m'he reventat per endavant unes vint vegades...

—Sí, haurà fet un pa com unes hòsties, ja ho veig.

—Però això no té importància—digué l'hereder en perill.—Si aquesta nit, el tren que vostè condueix, descarrilés i morís el meu pare, jo tindria la fortuna que per herència natural em correspon i vostè cinquanta mil durots d'*anguila*...

No t'haig de dir que el meu digne avi refusà escandalitzat la criminal oferta i l'intimà de retirar-se baix pena de denunciar-lo. Doncs, mira lo que són les casualitats: aquella nit, el tren va descarrilar al mig d'un pont i es va precipitar dintre el riu. I, coincidència estranya: tothom menys el meu avi, que tingué temps de saltar de la màquina, va morir. I, als pocs dies, l'únic supervivent de la catàstrofe rebé un paquet contenint doscents cinquanta bitllets de mil peles. I, com que el sobre venia molt clarament al seu nom i no deia la procedència, el meu avi se'ls va guardar. La seva dignitat incorruptible havia tingut un premi merescut. Allò eren temps de gent honrada!

***

*** Anunci de *La Vanguardia*:

«Gomas higiénicas Neverrips y otras clases, compraríamos cantidades.»

Això és el preludi d'una acaparació. Ja cal que en parli al Congrés En Teodomir Menéndez!

*** Un telègrama de *La Publi*:

«DEL BRASIL.—*La grippe está haciendo estragos: notas sueltas.*—Río Janeiro, 13.—Cerca de la estación de Ciriassu de la línea auxiliar del ferrocarril Central del Brasil, un tren ha caído desde gran altura en un terraplén.

»La máquina y los vagones quedaron completamente destrozados.

»Hay muchos muertos y heridos.»

Ja són estragos, ja! Mireu que atacar la grip als ferrocarrils i fer-los descarrilar!

*** De la mateixa *Publi*:

«En Almería se carece en absoluto de pan. Afortunadamente se espera un barco cargado de dicho cereal.»

El pa, cereal? Vaja, home!

*** A un amic nostre, que no té altres defectes que col·laborar en un periòdic de la Conca de Tremp, li va dir l'altre dia una senyora en un *asalto*:

—Ah! Vostè és redactor de *L'Agricultura Literària*! Tant gust, jove! Jo he llegit el seu periòdic...

—Ah, sí?—féu transportat en joia el nostre bohemi en ciències.—On el va veure?

—Me'n van dur un sol full, embolicat amb un tros de llomillo de la botiga...

Sic transit gloria mundi!

*** De la *sesuda*:

«Si no hay error de transmisión en la noticia, es cosa segura que la Academia de Ciencias de París no anda mal con su dinero, pues ha destinado la en estos tiempos modestísima cantidad de cien mil francos, equivalentes en las circunstancias actuales a un pico más de doscientas cuarenta mil pesetas.»

Aquest canvi, correspon, més o menys, al que regia en temps de la pèrdua de les Colònies. Pels de *La Vanguardia* no passen els anys.

—I vostè, de què fa, senyoreta?

—Treballo en roba blanca.

Comèdies y Comediants

ROMEA. — **Els immortals**, comèdia en quatre actes de Caillavet i de Flers, versió catalana de Santiago Rusiñol.

Romea és el *montepio* de la placidesa, de les digestions fàcils, del «no hi pensem més» i de «la qüestió és passar l'estona». El públic de Romea, que ho aplaudeix tot, fins lo que no hauria d'aplaudir—que és gairebé tot lo que s'estrena en el teatre del carrer de l'Hospital—és el públic potser més difícil de Barcelona: més difícil per la seva incultura, per la seva ramploneria i pel seu *senyoestevisme*. Això fa que els èxits més estranys siguin els èxits del Romea.

El Teatre Romea, en el carrer de l'Hospital—de cases tan hospitalàries, on tanta gent ha passat els ratets més agradables de la vida,—és com un *Ropero*, com una associació de la *Gota de Leche*, com qualsevol junta d'aquelles que s'abonen als dijous d'aquell carmel-lo dramàtic que es diu Ernest Vilches. En el carrer de l'Hospital, famós per les seves cases d'amable desordre i de pecats deliciosos, el Teatre Romea és la casa de l'ordre, la casa de la penitència. Per això quan hi va alguna persona mitjanament civilitzada en surt sempre amb cara trista. I tothom, del carrer de l'Hospital, ne recorda alguna Camèlia (1), alguna Trini, alguna Conxita, però ningú en recorda cap comèdia. I és que les comèdies que s'estrenen al Romea totes semblen apedaçades, amb mitges soles i talons, totes fan pudor de florit.

Ara s'ha estrenat al Romea una comèdia fresca, gentil, amable, desenfadada: *Els immortals*. *Els immortals* és *L'hàbit verd* d'En de Flers i Caillavet, que

(1) Sempre hi ha una Camèlia al carrer de l'Hospital.

ha traduït a la seva manera, que és una bona manera, En Santiago Rusiñol. *Els immortals*, que el públic troglodític de Romea va sissejar, és una burla fina, encara que despiadada, de l'Acadèmia Francesa. Una burla on la dona i, naturalment, l'amor, hi posen una ombra adorable.

La comèdia, molt mal posada en escena. I dels còmics val més que no en parlem. Val més que no en parlem perquè ens enfadaríem i no ens convenen disgustos.

PUCK

***

EPIGRAMA

Per res s'enfada en Marsal
si amb els veïns enraona;
i al molt bretol li sab mal
que digui la seva dona
que sempre el té al punt de dalt.

CORRESPONDENCIA

Tofui K. Palh: Potser arreglat anirà a l'hora.—*Mosegrén i C.ª*: Lo matex li diem.—*A. Vila*: Mirarem de complaure'l, què caram—*Un noi de Hospitalet*: Quina mala lletra, minyó—*P. Peres*: Sí. Es farà tal com indica.—*Pirueta nocturna*: Que caral deu volguè dí—«sota el marge d'un camí»?—*Granoleta*: Anirà si no surt destorb.—*Roc Ric Ruc*: Ara li fan el mànec! Que's creu que'ls robem?—*Murillo fut*: I tan fut! Qui l'ha enganyat amb aquets ninots?—*Un fut-bolero*: Aprofito una xafarderia.—*Ripamitlan*: Es afanat.—*Lateta N*: Sí, rata, sí. Això i molt més. Però ¿què vol que li digui, santa cristiana? Ho miracem. Millor dit, ens ho mirarem, ho tocarem i procurarem inquibir-li, per a donar-li gust.—*Un de Lloret*: No.—*Pura Casta, Virginia i C.ª*: El pensament es molt cafè. Vostès pensen atxí? Sí? Ont viuhen?—*Luc*: Psh! Ob, ja, ja, bè, sí, «bueno», però, vaja!—*La Carmeta*: Mascle!!!—*Peret Socas*: Anirà.—*Una colla de trempats etc.*: Hi ha de tot. Veurem.—*Un que la te etc*: El ninot es més dolent que'n Santpere fent drama.—*Sòmines*: Sí, senyor.—*Piturriyo*: Và al Calendari, al nostre gran Calendari.—*Sanctus*: No pot esser. No ens sortirien pas els comptes.—*Nas d'Escàndol*: I ara Paul Que s'ha begut l'enteniment.—*Un monterista*: Vàjbè. En farem un xiste colosal.—*Miralletes*:—No.—*Lata*: No.—*Boli Boli*: Psh!

FÉLIX COSTA, IMPRESOR, ASALTO, 45 — BARCELONA

Aconteixement!!

Ja ha sortit

EL CALENDARI DEL PAPITU

Antineuràstenic per excelencia.
Mès de cent ninots dels ninotaires de mes fama.
Contes a dojo. Xistos a grapats. Rialla garantida per dos mesos.

No mes val UNA PESSETA

Ull viu, que s'acaban!!

CICLISTES I FUTBALLISTES

demaneu arrí mateix CATALECHS de
CICLES I FUTBALL
A. SANROMÀ
Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

FOLIES-BERGERE

Exit de la notable cançonetista
CONXITA GARZON
"La Granadina"

Sorollosos aplaudiments de
Els 5 Cronays
Manakusa i Okinsan
Mack-Wills excèntric

EL CANTABRIC OSTRES

PEIXOS-MARISCOS Degustació SANTA AGNA, 11

L'HUMOR ESTRANGER

—Celebraria, senyor oficial, sopar amb la seva companyia.

—Aquí ens té.

—Des de demà serà dèu céntims més barato, a causa de la baixa del paper.
—Doncs vindré demà.

—M'ha clavat un cop de puny al ull, però quan ha vist que jo m'enfadava, se'n ha anat sense insistir.

AVIAT...

se publicará l'obra mestra
de la literatura picaresca

GAMIANI

— o —

dos nochs de placer

del gran escriptor

A. de Musset

AVIAT... AVIAT...

LLIBRE ANTINEURASTENIC

AGUDEZAS DE QUEVEDO

Ingeniositats — Humorismes

Preu: 2 rals

OBRA RARA!

MUSEO DE NAPOLES

Idolatría dels organs sexuals
(Museu Secret)

Obra profosament ilustrada

Preu: 10 ptas.

En queden pocs

Vodevil Catalá

Falten cinc minuts
La Pitets s'ens ha casat
La primera vegada
Capeau marit
Les filles de Venus
Cúidat de l'Amelia
L'aixeca dones
El suplici de Tántal

Sòn a **35 ctms**

El llibre dels casats

La higiene del matrimonio

per

Don Alfons Arteaga

Obra indispensable
a tota parella que
pensi amb el casori

3 ptes

BIBLIOTECA

Pica Poco Pero Pica

El legants tomets
de butxaca

BESOS A GRANEL
PACO EL CALAVERA
MUJERES QUE MATAN
ELISA LA PECADORA

A **60 ctms.** tomo

Dipósit i venta:
Barbarà, 15

LLIBRERIA GRANADA

S'envien per correu mitjantsant l'envio del import en segells o giro postal

CALCETINES REFORZADOS PARA UN SOLO PIE

fabricados por encargo

La ruina de los pastores: MATA-CABRAS «RAPID»
A LA PRIMERA VEGADA R. I. P.

LA MUNDIAL - Espaltor, número 6

abierto dia y noche

PRINCIPAL PALACE

Tarda i nit la darrera novetat parisina **DANCINGS** a la platea del teatre.

Divendres. — Inauguració de la temporada de primavera amb un monumental programa de varietés.

Monte-Carlo

Asalto, 26. - Teléfono 1847 A

Exitazo de
Lola Miralles

Grandes aplausos a
Hermanas Otorel, Conchita Suarez, Maria Casanovas y otras.

ROIAL CONCERT Marqués del Duero, 106 i 108

Programes extraordinaris i novels.—Debuts d'aplaudides artistes, cançonetistes i cupletistes. Atraccions! Exits! Exits! cada dia

—Per què no em vols, Maria?
—Perquè tens coses de nen!